

୧ ଏପ୍ରେଲ ୨୦୨୨ ଖୁତବା ଜୁମାର ସାରାଂଶ
ସ୍ଥାନ - ମସଜିଦ ମୁବାରକ୍ ଇସଲାମାବାଦ୍, ଲଣ୍ଡନ

ପବିତ୍ର କୁରଆନର ପଢ଼କ୍ତି, ଇତିହାସର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତମାନ ଏବଂ ଜମାଅତ ଅହମଦିୟାର ଖଲିଫାମାନଙ୍କ ଆଲୋଖ୍ୟଗୁଡ଼ିକରୁ କେବଳ ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହେଉ ନାହିଁ ବରଂ ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପେ ପ୍ରତିପାଦିତ ହେଉଛି, ଯେ ବିପଥଗାମୀଙ୍କ ଶାସ୍ତି ହତ୍ୟା ନୁହେଁ ।

ଅଶହଦୁ ଅଲ୍ଲା ଇଲାହା ଇଲ୍ଲାହୁ ଓହ୍ଦହୁ ଲାଶରିକା ଲହୁ ଓହ୍ଦହୁ ଅନ୍ନା ମୁହମ୍ମଦନ୍ ଅବ୍ଦୁହୁ ଓହ୍ଦହୁ ଓହ୍ଦହୁ ଅନ୍ନା ବାଦ୍ ଓହ୍ଦହୁ ଇଲ୍ଲା ହିମିନଶ୍ ଶୈତା ନିରରଜିମ୍ । ବିସ୍ମିଲ୍ଲା ହିର ରହେମା ନିରରହିମ୍ । ଅଲ୍ହମ୍ଦୁ ଲିଲ୍ଲାହି ରବ୍ବିଲ୍ ଆଲମିନ୍ ଅରରହମା ନିରରହିମ୍ । ମାଲିକି ଯୋମିଦ୍ଦିନ୍ । ଇୟାକା ନାବୁଦୁ ଓ ଇୟାକା ନସ୍ତଇନ୍ । ଇହ୍ଦିନସ୍ ସିରାତଲ୍ ମୁସ୍ତକିମ୍ ସିରାତଲ୍ ଲଜିନା ଅନ୍ଅମତା ଅଲ୍ଲେହିମ୍ ଗୈରିଲ୍ ମଗ୍ସୁବି ଆଲ୍ଲେହିମ୍ ଓହ୍ଦହୁ ଲାଲିନ୍

ତଶହୁଦ୍, ତଉଜ ଓ ସୁରଃ ଫାତିହାର ଆବୃତ୍ତି କରିବା ପରେ ହଜୁର ଅନଓର^୧ କହିଲେ; ହଜରତ ଅବୁବକର^୨ଙ୍କ ଖୁଲାଫତ୍ କାଳରେ ଦେଖା ଦେଇଥିବା ବିଭ୍ରାଟ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ହଜରତ ମସିହ ମଉଦ^୩ ନିଜ ପୁସ୍ତକ ସିରୁଲୁଲ୍ ଖୁଲାଫାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି, ଇବ୍ନେ ଖୁଲଦୁନ୍ ଓ ଇବ୍ନେ ଅସିର ଲେଖିଛନ୍ତି ବନ୍ଦୁ ତୈ, ବନ୍ଦୁ ଅସଦ୍ ତୁଲିହା, ବନ୍ଦୁ ଗତଫାନ୍, ବନ୍ଦୁ ହଓଜିନ୍ ଏବଂ ବନ୍ଦୁ ସଲିମ୍ ଗୋଷ୍ଠୀ ସମେତ ଆରବର ବିଶିଷ୍ଟ ଓ ସାଧାରଣ ଉଭୟ ବର୍ଗ ସ୍ୱର୍ଧମରୁ ଫେରିଗଲେ । ଅଧିକତ୍ର ସେମାନେ ଜକାତ୍ ଦେବାକୁ ମଧ୍ୟ ମନା କରିଦେଲେ । ଗୋଟିଏ ପଟରେ ମୁସଲମାନମାନେ ନିଜ ମୁନିବ ହଜରତ ମୁହମ୍ମଦ^୪ଙ୍କ ବିରହ ବିଚ୍ଛେଦରେ ମର୍ମାହତ ଥିଲେ ତ ଅପରପକ୍ଷେ ସେମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ହ୍ରାସ ପାଇ ଚାଲିଥିଲା ଏବଂ ଶତ୍ରୁ ପକ୍ଷଙ୍କ ସଂଖ୍ୟାରେ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଘଟି ଚାଲିଥିଲା । ଏହା ଏପରି ଏକ ଜଟିଳ ପରିସ୍ଥିତି ଥିଲା ଯେପରି ବର୍ଷା ରାତିରେ ଛେଳି ମେଷାମାନେ ଏକତ୍ରୀତ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । ଲୋକମାନେ ହଜରତ ଅବୁବକର^୨ଙ୍କୁ କହିଲେ; ସମ୍ପ୍ରତି ଉସାମାଙ୍କ ସୈନ୍ୟ ଦଳକୁ ନିଜ ଠାରୁ ପୃଥକ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ହଜରତ ଅବୁବକର^୨ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, ହଜୁର^୫ ଯେଉଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଦେଇ ସାରିଛନ୍ତି ମୁଁ ତାହାର କଦାପି ଖୁଲାଫ କରିବି ନାହିଁ । ହଜରତ ମସିହ ମଉଦ^୩ କୁହନ୍ତି; ଅବଦୁଲ୍ଲାଃ ବିନ୍ ମସଉଦ୍ ବର୍ଷନା କରନ୍ତି ଯେ ହଜୁର^୬ଙ୍କ ଦେହାନ୍ତ ପରେ ଯଦି ଏିଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟମୟ ପ୍ରଭୁ ଆମ ଉପରେ କୃପା ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ କରି ନଥାନ୍ତେ ତେବେ ଆମର ବିନାଶ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଥିଲା । ଆପଣ^୭ ଆମମାନଙ୍କୁ ଏହି କଥାରେ ଏକତ୍ରୀତ କଲେ ଯେ ଆମେ ଜକାତ୍ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜମା କରିବା ସକାଶେ ଯୁଦ୍ଧ ଲଢ଼ିବୁ ଏବଂ ଅଲ୍ଲାଙ୍କ ଉପାସନା କରିବାରୁ କଦାପି ବିରତ ରହିବୁ ନାହିଁ । ଏପରିକି ମୃତ୍ୟୁର ସ୍ୱାଦ ଆସ୍ୱାଦନ କରିନେବୁ ।

ସମଗ୍ର ଆରବୀୟମାନଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଧମକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବା ଏବଂ ଜକାତ୍ ଦେବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଦେବା ପରେ ହଜରତ ଅବୁବକର^୨ ସେମାନଙ୍କ ବିପକ୍ଷରେ ଯୁଦ୍ଧ ଘୋଷଣା କରିଦେଲେ । ଇତିହାସ ଓ ଜୀବନୀର ପୁସ୍ତକମାନଙ୍କରେ ଏପରି ସମସ୍ତ ବିଦ୍ରୋହୀମାନଙ୍କୁ ମୁରତ୍ତୟିନ୍ ଶବ୍ଦରେ ସ୍ମରଣ କରାଯାଇଛି । ଯଦ୍ୱାରା ଜୀବନୀ ଲେଖାଳୀ ଓ ଧାର୍ମିକ ବିଦ୍ୱାନମାନଙ୍କୁ ଭ୍ରମ ଲାଗିଲା ଯେ ମୁରତ୍ତୟିନ୍ (ବିପଥଗାମୀମାନେ) ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡ ପାଇବା ଯୋଗ୍ୟ । ଯେତେବେଳେ କି ନା ପବିତ୍ର କୁରଆନରେ ଏବଂ ନା ହିଁ ହଜୁର^୮ ମୁରତ୍ତୟିନ୍ଙ୍କ ସକାଶେ ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡ ସ୍ଥିର କରିଛନ୍ତି । ଏହି ପରିପେକ୍ଷାରେ ପବିତ୍ର କୁରଆନର ପଢ଼କ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଦେଉଛି ।

وَمَنْ يَّرْتَدِدْ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا
وَالْآخِرَةِ ۗ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ ۗ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٨﴾

ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଯେ କେହି ନିଜ ଧର୍ମ ତ୍ୟାଗ କରିବ ଓ ଅବିଶ୍ୱାସକାରୀ ଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିବ ତେବେ ସେ ମନେରଖୁ ଯେ ଏପରି ଲୋକମାନଙ୍କର କର୍ମଫଳ ଇହକାଳ ଓ ପରକାଳରେ ବୃଥା

ହେବ ଏବଂ ଏପରି ଲୋକମାନେ ନର୍କବାସୀ ହେବେ ଓ ସେଠାରେ ଦୀର୍ଘକାଳ ରହିବେ । (ବକରା : ୨୧୮) ଏଥିରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ହେଉଛି ଯେ, ଧର୍ମ ପରିବର୍ତ୍ତନକାରୀଙ୍କ ଶାସ୍ତି ହତ୍ୟା ନୁହେଁ । କାରଣ ଯଦି ଏପରି ଅପରାଧର ଦଣ୍ଡ ବିଧାନ ସ୍ୱରୂପ ହତ୍ୟା କରିବା ହୋଇଥାନ୍ତା ତେବେ ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇ ନଥାନ୍ତା ଯେ ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଶେଷରେ ଅବିଶ୍ୱାସକାରୀ ଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିବ ।

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ أَدَّوْا كُفْرًا لَّمْ يَكُنِ اللَّهُ
لِيَغْفِرْ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ سَبِيلًا ۝

ବାସ୍ତବିକ ଯେଉଁମାନେ ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପରେ ଅବଜ୍ଞା କରିଛନ୍ତି ଓ ପୁନଃରାୟ ଅବଜ୍ଞା କରିବାରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥାନ୍ତି ଅଲ୍ଲାଃ ସେମାନଙ୍କୁ କଦାପି କ୍ଷମା କରିବେ ନାହିଁ । ନା ସେମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ସତ୍ତ୍ୱପଥ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରାଇବେ ।

ଉକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀରେ ଅତି ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ଭାବରେ ବାରଣ କରାଯାଇଛି, ଯେ ଧର୍ମ ପରିବର୍ତ୍ତନକାରୀଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କର ନାହିଁ ଏବଂ ଏହା ହିଁ ଆମ (ଜମାଅତୀୟ) ପତ୍ରିକାମାନଙ୍କରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥାଏ ।

ଜମାଅତ ଅହମଦିୟାର ଚତୁର୍ଥ ଖଲିଫା ପବିତ୍ର କୁରଆନର ଅନୁବାଦରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି, ଯେ ଯଦି ଜଣେ ଇସଲାମ ଧର୍ମ ପରିତ୍ୟାଗ (ମୁରତ୍ତଫ୍) କରିଯାଏ ଏବଂ ପୁନଶ୍ଚ ବିଶ୍ୱାସ ନେଇ ଆସେ । ସେଥିଅନ୍ତେ ମୁରତ୍ତଫ୍ ହୋଇଯାଏ ପୁନଶ୍ଚ ବିଶ୍ୱାସ ନେଇ ଆସେ ତେବେ ତାହାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଅଲ୍ଲାଃ କରିବେ ଏବଂ ଯଦି ସେ ଅବିଶ୍ୱାସକାରୀ ଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରେ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ନର୍କବାସୀ ହେବ । ଯଦି ଧର୍ମ ପରିବର୍ତ୍ତନକାରୀଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରିବା ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତା ତେବେ ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ବାରମ୍ବାର ବିଶ୍ୱାସ ଆଣିବା ଓ ଅମାନ୍ୟକାରୀଙ୍କ ସହିତ ସାମିଲ ହେବାର ପ୍ରଶ୍ନ ହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ନଥାନ୍ତା । ଦେଖ ଧର୍ମ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବାଧବାଧକତା ନାହିଁ । ଯେପରିକି ଅଲ୍ଲାଃତାଲା କହିଛନ୍ତି, ଲା ଇକରାହା ଫିଫିନ୍ କତ୍ତବୈସ୍ତନର୍ ରୁଗ୍‌ବୁ ମିନଲ୍ ଗୌ ଫମଲ୍ ସ୍ୱକ୍‌ଫୁର୍ ବିତ୍ତାଗୁତି ଓସ୍ତୁମିମ୍ ବିଲ୍ଲାହି ଫକଦିସ୍ ତମସକା ବିଲ୍‌ତର୍ ଓଡିଲ୍‌ତସକା ଲନ୍‌ଫିସାମା ଲହା ଓଲ୍ଲାହୁ ସମିତନ୍ ଅଲିମ୍ (ବକରା : ୨୫୭) ଅର୍ଥାତ ଧର୍ମ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବାଧବାଧକତା ନାହିଁ । ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ସତ୍ତ୍ୱପଥ ଓ ଅସତ୍ତ୍ୱପଥ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଭେଦ ଭଲ ରୂପେ ଦର୍ଶାଇ ଦିଆଯାଇଛି । ସୁତରାଂ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଶୈତାନର ଅସ୍ୱୀକାର ଏବଂ ଅଲ୍ଲାଃଙ୍କ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ଥାପନ କରେ ସେ ଏପରି (ଏକ) ଶକ୍ତ ନିର୍ଭର ଯୋଗ୍ୟ ବସ୍ତୁକୁ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିଛି ଯାହା କଦାପି ଭାଙ୍ଗିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଅଲ୍ଲାଃ ହିଁ ମହାନ ଶ୍ରୋତା ଓ ସର୍ବଜ୍ଞ ।

ପବିତ୍ର କୁରଆନର ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ କପଟବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି ଏବଂ କୌଣସି କପଟବିଶ୍ୱାସୀ ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଦଣ୍ଡ ବିଧାନ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଏତଦ୍ ବ୍ୟତୀତ ଇସଲାମୀୟ ଇତିହାସ ଏହାର ଜୁଲନ୍ତ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଯେ କୌଣସି କପଟବିଶ୍ୱାସୀକୁ ତାହାର କପଟତା ଯୋଗୁଁ କଦାପି ଦଣ୍ଡିତ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଅତଏବ ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷାରେ ଅଲ୍ଲାଃ କହିଛନ୍ତି, କୁଲ୍ ଅନ୍‌ଫିକୁ ଚୌଅନ୍ ଅଓ କରହଲ୍ ଲଇଁ ସୁତକବ୍‌ଲା ମିନକୁମ୍ ଇନ୍‌ନକୁମ୍ କୁନ୍‌ତୁମ୍ କୌମନ୍ ଫାସିକିନ୍ ଓମାମନାଅହୁମ୍ ଅନ୍ ତୁକ୍‌ଲା ମିନକୁମ୍ ନଫକାତୁହୁମ୍ ଇଲ୍ଲା ଅନ୍‌ହୁମ୍ କଫରୁ ବିଲ୍ଲାହି ଓବିରସୁଲିହି ଲାସ୍‌ତୁନସ୍ ସଲାତା ଇଲ୍ଲା ଓହୁମ୍ କୁସାଲା ଓଲ୍ଲା ସୁନ୍‌ଫିକୁନା ଇଲ୍ଲା ଓହୁମ୍ କାରିହୁନ୍ (ତୌବା : ୫୩, ୫୪) ଅର୍ଥାତ ତୁମ୍ଭେ କୁହ, ସ୍ୱେଚ୍ଛାପୂର୍ବକ ବା ଅନିଚ୍ଛାପୂର୍ବକ ବ୍ୟୟ କର ତୁମମାନଙ୍କ ଠାରୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ (ଦାନ) ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ । କାରଣ ତୁମେମାନେ ଅମାନ୍ୟକାରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଦାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବାରେ ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କ'ଣ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଅଛି ଯେ, ସେମାନେ ଅଲ୍ଲାଃ ଓ ତାହାଙ୍କର ରସୁଲଙ୍କୁ ଅମାନ୍ୟ କରୁଥିଲେ ଓ ନମାଜ ପାଠରେ ଆଲକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଥିଲେ ଓ ଅଲ୍ଲାଃଙ୍କ ମାର୍ଗରେ ଅନିଚ୍ଛାପୂର୍ବକ ବ୍ୟୟ କରୁଥିଲେ ।

ପ୍ରିୟ ହଜୁର ଅନଓର୍^{୧୦} କହିଲେ; ଯେଉଁ ମହାପୁରୁଷ ଉପରେ ପବିତ୍ର କୁରଆନ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହେଲା ଯେ କାନା ଖୁଲୁକୁହୁଲ୍ କୁରଆନର ସାକ୍ଷାତ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଥିଲେ, ସେହି ପବିତ୍ର ଅସ୍ତ୍ର ମୁରତ୍ତଫିନ୍ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କ'ଣ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି;

ସହି ବୁଝାରେ ଦରଜ ରହିଛି ହଜରତ ଜାବିର୍ ବିନ୍ ଅବ୍ଦୁଲ୍ଲାହ^{ର.ଅ} ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି ଜଣେ ଗାଉଁଲି ବ୍ୟକ୍ତି ହଜରତ ମୁହମ୍ମଦ^{ସ.ଅ}ଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଲା ଏବଂ ଇସଲାମ ଧର୍ମ ସ୍ୱୀକାର କରି ହଜୁର^{ସ.ଅ}ଙ୍କ ପବିତ୍ର ହସ୍ତରେ ବୈଅତ କରିନେଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦିନ ମଦିନାରେ ତାହାକୁ ଜ୍ୱର ହୋଇଗଲା । ବସ୍ତୁତଃ ସେ ହଜୁର^{ସ.ଅ}ଙ୍କ ସେବାରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା ଏବଂ କହିଲା, ଆଜ୍ଞା ମୋ ବୈଅତ୍ ମୋତେ ଫେରସ୍ତ କରିଦିଅନ୍ତୁ । ଏପରି ସେ ହଜୁର^{ସ.ଅ}ଙ୍କ ସେବାରେ ତିନି ଥର ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇ ନିବେଦନ କଲା କିନ୍ତୁ ହଜରତ ମୁହମ୍ମଦ^{ସ.ଅ} ତାହାକୁ ମନା କରିଦେଲେ । ସେଥିଅନ୍ତେ ସେ ମଦିନାରୁ ଚାଲିଗଲା । ତେବେ ତାହାର ହଜୁର^{ସ.ଅ}ଙ୍କ ସେବାରେ ବାରମ୍ବାର ଉପସ୍ଥିତ ହେବା ପ୍ରମାଣିତ କରୁଅଛି ଯେ ଧର୍ମ ପରିବର୍ତ୍ତନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଧାର୍ଯ୍ୟ ନଥିଲା । ଯଦି ଏପରି ହୋଇଥାନ୍ତା ତେବେ ହଜରତ ମୁହମ୍ମଦ^{ସ.ଅ} ତାହାକୁ କାହିଁକି କହିଲେ ନାହିଁ, ଯେ ଧର୍ମ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ଦଣ୍ଡ ମୃତ୍ୟୁ ଅଟେ । ତେଣୁ ଏପରି କରିବା ସ୍ଥଳେ ତୁମକୁ ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରାଯିବ । ସୁତରାଂ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିର ହଜୁର^{ସ.ଅ}ଙ୍କ ସେବାରେ ବାରମ୍ବାର ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇ ଇସଲାମ ଧର୍ମକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବା ଏବଂ ତାହା ଶୁଣିବା ପରେ ହଜୁର^{ସ.ଅ}ଙ୍କର ତାହାକୁ (ଉୟାବହ) ପରିଶାମ ପ୍ରତି ସତର୍କ ନକରେଇବା ତଥା ସାହାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ହତ୍ୟା କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ନଦେବା । ପୁନଶ୍ଚ ନିର୍ଦ୍ଦୟରେ ତାହାର ମଦିନାରୁ ବାହାରି ଚାଲିଯିବା ସ୍ୱଷ୍ଟ ପ୍ରକାଶ କରୁଅଛି ଯେ ଇସଲାମ ଧର୍ମରେ ମୁରତ୍ତାୟିନ୍ଙ୍କ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୌଣସି (କଠୋର) ଧର୍ମାଦେଶ ନଥିଲା । ଅଧିକନ୍ତୁ ତାହାର ମଦିନାରୁ ଚାଲି ଯିବାରେ ପ୍ରସନ୍ନିତ ହେବା ଏବଂ କହିବା ଯେ ମଦିନା ଏକ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଭାଟି ପରି ଯାହାକି ଅପରିଷ୍କାର ବସ୍ତୁକୁ ଦୂର କରିଦେଇଥାଏ । ଏହି ଘଟଣା ସ୍ୱଷ୍ଟ ପ୍ରକାଶ କରୁଅଛି ଯେ ହଜରତ ମୁହମ୍ମଦ^{ସ.ଅ} ଏହି ନିୟମ ବିରୁଦ୍ଧ ଥିଲେ କି କାହାରିକୁ ବାଧତା ମୂଳକ ଇସଲାମ ଧର୍ମରେ ଦୀକ୍ଷିତ କରାଯାଉ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରମାଣ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ‘ସୁଲହା ହୁଦେବିୟା’ରେ ଯେଉଁ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ପ୍ରଣୟନ କରା ଯାଇଥିଲା, ସେଥି ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ସର୍ତ୍ତ ମୁତାବକ ଯଦି ମୁସଲମାନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ମୁରତ୍ତାୟି ହୋଇ ଅମାନ୍ୟକାରୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ଚାଲିଯାଏ ତେବେ ଅମାନ୍ୟକାରୀମାନେ ତାହାକୁ ଫେରସ୍ତ କରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ସର୍ତ୍ତରୁ ସ୍ୱଷ୍ଟ ପ୍ରତିପାଦିତ ହେଉଛି ଯେ ଯଦି ଇସଲାମ ଧର୍ମରେ ମୁରତ୍ତାୟିନ୍ (ବିପଥଗାମୀଙ୍କ) ପାଇଁ ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତା ତେବେ ଆପଣ^{ସ.ଅ} କଦାପି ଅମାନ୍ୟକାରୀଙ୍କ ଏହି ସର୍ତ୍ତ ଗ୍ରହଣ କରି ନଥାନ୍ତେ । ଏତଦ୍ ବ୍ୟତୀତ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଘଟଣା ରହିଛି ଯେଉଁଥିରୁ ସ୍ୱଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଅଛି ଯେ, ହଜରତ ମୁହମ୍ମଦ^{ସ.ଅ}ଙ୍କ ସମୟ କାଳରେ କିଛି ଲୋକ ଇସଲାମ ଧର୍ମରୁ ଓହରି ଯାଇଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏଥିଯୋଗୁଁ ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ପ୍ରତିଶୋଧ ଅବା କଟକଣା ଲଗାଯାଇ ନଥିଲା । ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କି ସେମାନେ ବିଦ୍ରୋହ ଓ ବିଶୃଙ୍ଖଳା ଆଦି ସଙ୍ଗୀନ ଅପରାଧରେ ନିବିଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ ।

ପବିତ୍ର କୁରଆନର ଉପରୋକ୍ତ ଆୟତର ଆଲୋକରେ ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହେଲା ଯେ ମୁରତ୍ତାୟିନ୍ଙ୍କ ପାଇଁ ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଧାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ । ଏବେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ଯେ ଯଦି ମୁରତ୍ତାୟିନ୍ଙ୍କ ପାଇଁ ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଧାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ତେବେ ହଜରତ ଅବୁବକର^{ର.ଅ} ମୁରତ୍ତାୟିନ୍ଙ୍କୁ କାହିଁକି ହତ୍ୟା କରିବାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ?

ବାସ୍ତବତା ଏହି କି ଯେ ଆପଣ^{ସ.ଅ}ଙ୍କ (ଖୁଲାଫତ୍) କାଳରେ ମୁରତ୍ତାୟିନ୍ମାନେ କେବଳ ମୁରତ୍ତାୟି ନଥିଲେ ବରଂ ସେମାନେ ହିଂସ୍ର ସ୍ୱଭାବୀ ବିଦ୍ରୋହୀ ଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ କେବଳ ପବିତ୍ର ଧର୍ମ ପାଠସ୍ଥଳୀ ମଦିନା ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରି ମୁସଲମାନମାନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବାର ବର୍ବର କାଣ୍ଡ ଓ ସଙ୍ଗିନ୍ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ନଥିଲେ ବରଂ ବିଭିନ୍ନ ଅଂଚଳରେ ମୁସଲମାନମାନଙ୍କୁ ଧରି ଧରି ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ମମ ଭାବରେ ହତ୍ୟା କରିଥିଲେ । ଯେଉଁଥିପାଇଁ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଓ ପ୍ରତିଶୋଧ ସ୍ୱରୂପ ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସଂଘର୍ଷ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଓଡ଼ିଯାଉ ସଲ୍ଲିଅତିନ୍ ସଲ୍ଲିଅତୁମ୍ ମିସ୍ଲୁହା (ଶୂରା : ୪୧) ଏବଂ ଅନିଷ୍ଟର ପ୍ରତିଶୋଧ ତଦନୁରୂପ ଅନିଷ୍ଟ ଅଟେ । ଏହି ଆଦେଶ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସେମାନଙ୍କୁ ସେହିପରି ଦଣ୍ଡିତ କରିବାର ଆଦେଶ ଦିଆଗଲା ଯେପରି (ଜଘନ୍ୟ) ଅପରାଧ ବିଦ୍ରୋହୀମାନେ କରିଥିଲେ ।

ଅଲ୍ଲାମା ତବରୀ ଲେଖିଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ହଜରତ ଅବୁବକର^{ର.ଅ} ମଦିନା ଉପରେ ବିଭିନ୍ନ ଆକ୍ରମଣକାରୀ ଗୋଷ୍ଠୀ ସମୂହକୁ ପରାସ୍ତ କଲେ ସେତେବେଳେ ବନ୍ଦୁ ଜୁବିୟାନ ଓ ଅବସ୍ ଗୋଷ୍ଠୀ ସେହି ମୁସଲମାନମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରିଦେଲେ, ଯେ କି ସେମାନଙ୍କ ସାଥରେ ବସବାସ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିଗରୁ ହତ୍ୟା କଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ଗୋଷ୍ଠୀମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ ଯେ ଇସଲାମ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ଥିଲେ ।

ଅଲ୍ଲାମା ଏିନୀ ଯେ ସହି ବୁଖାରୀ'ର ବ୍ୟାଖ୍ୟାକାରୀ ଅଟନ୍ତି, ଲେଖିଛନ୍ତି ହଜରତ ଅବୁବକର^{ର.ଅ} ଜକାତ୍ ଦେବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାରକାରୀଙ୍କୁ କେବଳ ଏଥି ସକାଶେ ହତ୍ୟା କଲେ କାରଣ ସେମାନେ ଖଣ୍ଡା ଜୋର୍ରେ ଜକାତ୍ ଦେବାକୁ ମନା କରି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ମୁସଲମାନ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧର ଦ୍ୱାର ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି ଦେଇଥିଲେ । ଇମାମ୍ ଖତାବୀ ଲେଖିଛନ୍ତି, ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ ମୁରତଦ୍ ଏଥି ସକାଶେ କୁହାଗଲା କାରଣ ସେମାନେ ମୁରତଦ୍ଦିନ୍ ଦଳରେ ସାମିଲ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ ।

ଏତିହାସିକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତର ସାରାଂଶ ଏଭଳି ମୁରତଦ୍ଦିନ୍ଙ୍କ ପ୍ରଶାସନ ବିରୋଧରେ ସଶସ୍ତ୍ର ବିଦ୍ରୋହ, ପ୍ରଶାସନର ଭଙ୍ଗାର ଘରୁ ଲୁଣ୍ଠନ କରିବା, ମୁସଲମାନମାନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଜୀବିତ ଦଗ୍ଧ କରିବା ଅପରାଧ ଯୋଗୁଁ ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡାଦେଶର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ । ଯେପରିକି ପବିତ୍ର କୁରଆନରେ ଆଦେଶ ରହିଛି:

إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ
يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ^ط

ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁମାନେ ଅଲ୍ଲାଃ ଓ ତାହାଙ୍କ ରସୁଲଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯୁଦ୍ଧ କରନ୍ତି ଓ ଦେଶ ଭିତରେ ବିଶୃଙ୍ଖଳା ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବା ଅଥବା ଶୂଳୀ ଦେବା ଅଥବା ସେମାନଙ୍କ ହାତ ଓ ଗୋଡ଼କୁ ବିପରୀତ ପାର୍ଶ୍ୱରୁ କାଟି ଦେବା ଅଥବା ଦେଶରୁ ବହିଷ୍କାର କରିବା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ଶାସ୍ତି ଅଟେ । (ମାଏଦାଃ : ୩୪)

ପ୍ରିୟ ହଜୁର ଅନଝୁର^{ଅ.ବ} କହିଲେ; ଏଥି ସଂକ୍ରାନ୍ତିୟ ଅବଶିଷ୍ଟ ଘଟଣାବଳୀ ଇନ୍-ଶାଅଲ୍ଲାଃ ଆସତ୍ରା ଖୁତବାରେ ଆଲୋଚନା କରିବି ।

ପରିଶେଷରେ ପ୍ରିୟ ହଜୁର ଅନଝୁର^{ଅ.ବ} ଶ୍ରୀମାନ ମୁହମ୍ମଦ ବଶିର ଶାଦ ସାହେବ ଅବସର ପ୍ରାପ୍ତ ମୁରବୀ ସିଲସିଲା ଆମେରିକା ନିବାସୀ, ଶ୍ରୀମାନ ରାଶା ମୁହମ୍ମଦ ସିଦିକ୍ ସାହେବ ସିଆଲକୋଟ ନିବାସୀ ଏବଂ ଶ୍ରୀମାନ ଡଃ ମୁହମ୍ମଦ ଅହମ୍ମଦ ସାହେବ ଇସଲାମବାଦ୍ଦଙ୍କର ଉତ୍ତମ ଚରିତ୍ର ଚର୍ଚ୍ଚା ଓ ସେମାନଙ୍କ ଜମାଅତୀୟ ସେବାର ବିସ୍ତୃତ ଆଲୋଚନା କଲେ ଏବଂ ନମାଜ ଜୁମା ପରେ ସେମାନଙ୍କର ଜନାୟାଃ ଗାଏବ ପାଠ କରିବାର ଘୋଷଣା ମଧ୍ୟ କଲେ ।

ଅଲହମ୍ଦୁ ଲିଲ୍ଲାହି ନହମ୍ଦୁହୁ ଓ ନସ୍ତଈନୁହୁ ଓ ନସ୍ତଈର୍ଫିରୁହୁ ଓ ନୁମିନୁ ବିହି ଓ ନତଓକ୍ଜଲ୍ଲୁ ଅଲୈହି ଓ ନତଜୁବିଲ୍ଲା ମିନ୍-ଶୁରୁରେ ଅନ୍-ଫୁସିନା ଓ ମିନ୍-ସଇୟାତି ଆମାଲିନା ମଇଁ ଯହ୍-ଦିହିଲ୍ଲା ଫାଲାମୁଜିଲ୍ଲା ଲହୁ ଓ ମଇଁ ଯୁଜ୍-ଲିଲ୍ଲହୁ ଫାଲା ହାଦିୟା ଲହୁ ଓ ନଶ୍-ହଦୁ ଅଲ୍ଲା ଇଲାହା ଇଲ୍ଲାହୁ ଓ ନଶ୍-ହଦୁ ଅନ୍ନା ମୁହମ୍ମଦନ୍ ଅବ୍-ଦୁହୁ ଓ ରସୁଲୁହୁ । ଇବାଦଲ୍ଲାହି ରହ୍-ମକୁମ୍ଲୁହା ଇନ୍ନଲ୍ଲାହା ଯାମୁରୁବିଲ୍ ଅଦ୍-ଲେ ଓଲ୍ ଇହ୍-ସାନି ଓଇତାଲ୍ଜିଲ୍ କୁରବା ଓୟନ୍-ହା ଅନିଲ୍ ଫହ୍-ଶାଲ୍ ଓଲ୍ ମୁନ୍-କରି ଓଲ୍ ବଗ୍-ଲ ଯଇଜୁକୁମ୍ ଲଅଲ୍ଲକୁମ୍ ତଜକ୍ କରୁନ୍ ଓୟକୁରୁଲ୍ଲାହା ଯୟକୁରୁକୁମ୍ ଓଦ୍-ଉହୁ ଯସ୍-ତଜିବ୍ ଲକୁମ୍ ଓଲ୍-ଯିକ୍-ରୁଲ୍ଲାହି ଅକ୍-ବର୍ ।

